

Analyse af Globryllup af Helle Helle (2000)

I indledningen forvilder hovedpersonen sig ind i en kirke og dumper tilfældigt ind i et bryllup. Deraf titlen "Globryllup". Termen refererer til en folkelig talemåde der tidligere blev brugt når man som nysgerrig, men udenforstående almindelig kirkegænger, overværede et bryllup for oplevelsens skyld. - Et kirkebryllup er omgærdet af traditioner og skikke. Hele ritualen med ankomst, forlover, klokkeringning, musik, kys etc. udgør en diskurs som ceremonien forstås på baggrund af.

I Helle Helles "Globryllup" ankommer fortælleren med en ufestlig sportstaske. Allerede her falder hun udenfor. Et bryllup er omgærdet af konventioner, og da bruden føres op ad gulvet til orglets brusen henvender en ældre dame sig til fortælleren. De to i samtalen er indforståede og spiller med på disse konventioner. Ved hjælp af gambitterne "nej, ja ikke," etableres en undertekst om at det er et smukt øjeblik ved et følelses- og holdningsudtrykkende udbrud. De rituelle sproghandlinger i brylluppet er repræsenteret ved fortællerens "til lykke" til brudens mor efter ceremonien.

Lidt senere efter ceremonien præsenterer fortælleren sig for brudens mor som Regitze: "Jeg hedder Regitze." (s. 2, l. 38). Dette er en informationsudvekslende og kontaktskabende sproghandling. Replikken "Har du haft en god tur" (s. 2, l. 40), kan siges at være en kontaktstrukturerende sproghandling henvendt til Regitze. Replikken "Du kan køre med Britta og Sten" (s. 2, l. 42) er i udgangspunktet informationsudvekslende, men den indirekte sproghandling er handlingsregulerende. Den understreges af moderens replik rettet mod Britta og Sten: "Regitze kører med jer." Dialogen former sig som et eksempel på godt facework, for moderen tager præsentationen positivt op og tilbyder fortælleren en kørelejlighed med Britta og Sten.

Undervejs på køreturen med Britta og Sten får fortælleren lejlighed til at skifte tøj, men lever alligevel ikke op til den standard som bryllupsdiskursen foreskriver. Da hun viser sig i det tilfældige tøj, forebygger Britta ansigtstab ved at fremhæve at: "Det er da en sød kjole" (s. 3, l. 90). Britta fortsætter sit facework der skal forhindre fortælleren, (Regitze) i at tabe ansigt. Britta er usikker på hvordan fortælleren passer ind i selskabet, og men søger at indsocialisere hende med sine spørgsmål og sin interesse. Hun kigger på fortællerens sportstaske som ikke passer til lejligheden med mindre der er en gave i. I stedet for at spørge ærligt og klart, hvem hun er, eller måske blot hvorfor hun har en sportstaske med, gør hun krumspring for at undgå en konflikt. "Nu ved jeg det, siger Britta. – Du er med i den store gave." (s. 3, l. 108).

Fortælleren formår at benytte sig af de andre gæsters facework og modvilje mod at optrappe en konflikt der ville opstå hvis fortælleren blev afsløret som uindbudt gæst. "Er du kommet af med din gave?", spørger en kvinde der noterer hvem der afleverer gaver [...] "Det kan man godt sige, siger jeg", [...] "Jeg er med i den store, siger jeg og smiler" (s. 5, l. 167)

Den næste konfliktoptrapning sker da fortælleren bliver konfronteret af en tjener efter at have forvildet sig ud i køkkenet.